

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 stycznia 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Marek Pietruszyński

SSN Waldemar Płóciennik

w sprawie **P.K.**

skazanego z art. 207 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 28 stycznia 2026 r.,

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego Lublin-Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku

z dnia 8 października 2025 r., sygn. akt II K 2030/24,

**1. uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej rozstrzygnięć
o środkach karnych zawartych w pkt IV i w tym zakresie przekazuje
sprawę Sądowi Rejonowemu Lublin-Wschód w Lublinie z siedzibą
w Świdniku do ponownego rozpoznania;**

**2. wydatkami związanymi z rozpoznaniem kasacji obciąża
Skarb Państwa.**

Marek Pietruszyński

Piotr Mirek

Waldemar Płóciennik

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy Lublin-Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku, wyrokiem z dnia 8 października 2025 r., sygn. akt II K 2030/24, uznał oskarżonego P.K. za winnego popełnienia czynu z art. 207 § 1 k.k., polegającego na tym, że: „w okresie od listopada daty dziennej nieustalonej 2023 roku do dnia 18 listopada 2024 roku w Ś., woj. [...], znęcał się psychicznie i fizycznie nad swoją matką A.K., w ten sposób, że będąc pod wpływem alkoholu wszczynał awantury domowe podczas których wyzywał ją słowami powszechnie uznawanymi za obelżywe, poniżał, ośmieszał, groził jej pozbawieniem życia oraz znęcał się fizycznie poprzez duszenie jej rękoma za szyję oraz szarpanie” i za to na podstawie powołanego przepisu skazał go na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 2 k.k. oraz art. 72 § 1 pkt 5 k.k. i art. 73 § 2 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonemu na okres próby 3 lat, zobowiązując go do powstrzymania się od nadużywania alkoholu i oddając go pod dozór kuratora sądowego.

Na podstawie art. 41 a § 1, § 4 i § 5 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci:

- zakazu kontaktowania się z pokrzywdzoną A.K. w jakikolwiek sposób oraz zakaz zbliżania się do pokrzywdzonej na odległość mniejszą niż 50 metrów;
- nakazu opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzoną A.K. w terminie 2 tygodni od uprawomocnienia się wyroku (pkt IV wyroku).

Na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego 2000 zł nawiązki na rzecz pokrzywdzonej A.K.

Wobec niezaskarżenia wyroku przez żadną ze stron uprawomocnił się on w dniu 16 października 2025 r.

Kasację od tego wyroku wniósł na korzyść skazanego Prokurator Generalny i zaskarżając go w części dotyczącej orzeczenia o środkach karnych z art. 41a § 1 k.k. (pkt IV podpunkty a i b części dyspozytywnej), zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 43 § 1 k.k. w zw. z art. 41a § 1 k.k. w zw. z art. 39 pkt 2b k.k. i pkt 2e k.k., polegające na orzeczeniu wobec oskarżonego P.K. środków karnych w postaci zakazu kontaktowania się z pokrzywdzoną A.K. oraz zakazu zbliżania się do niej na

odległość mniejszą niż 50 metrów, a nadto nakazu opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzoną, bez wskazania okresów obowiązywania tych środków, podczas gdy przepis art. 43 § 1 k.k. wskazuje, że zakazy wymienione w art. 39 pkt 2 - 2b k.k. orzeka się w latach, od roku do lat 15, zaś nakaz wymieniony w art. 39 pkt 2e k.k. orzeka się w latach od roku do lat 10, co obliguje sąd do określenia czasookresu obowiązywania wymienionych środków karnych.

W konkluzji kasacji Prokurator Generalny wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu Lublin - Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy stwierdził, co następuje.

Kasacja Prokuratora Generalnego jest oczywiście zasadna, a to pozwoliło uwzględnić ją w całości na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k. Podzielając w całości szeroką argumentację przedstawioną w uzasadnieniu kasacji, zgodzić się trzeba ze skarżącym, gdy wskazuje, że Sąd Rejonowy Lublin - Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku, poprzez orzeczenie, na podstawie art. 41a § 1 k.k., wobec skazanego P.K., zakazu kontaktowania się z pokrzywdzoną i zbliżania się do niej, a także nakazu opuszczenia lokalu zajmowanego z pokrzywdzoną, z pominięciem wynikającego z treści art. 43 § 1 k.k. obowiązku określenia czasu obowiązywania tych środków karnych, dopuścił się rażącego naruszenia przepisów wymienionych w zarzucie kasacji.

Zgodnie ze stanowczym brzmieniem art. 43 § 1 k.k., jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, zakaz i nakaz wymienione w art. 39 pkt 2d i 2e orzeka się w latach, od roku do lat 10, a zakazy wymienione w art. 39 pkt 2-2b i 3 orzeka się w latach, od roku do lat 15. Skoro zatem Sąd Rejonowy orzekł wobec skazanego wymieniony w art. 39 pkt 2b k.k. zakaz kontaktowania się z określonymi osobami i zbliżania się do określonych osób, a także przewidziany w art. 39 pkt 2e nakaz okresowego opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzonym, należało określić czas obowiązywania tych środków w przedziałach wskazanych w art. 43 § 1 k.k. Odstępując od realizacji tego obowiązku Sąd Rejonowy rażąco naruszył prawo materialne, co miało istotny wpływ na treść wyroku. Konsekwencją stwierdzonego uchybienia było niekorzystne ukształtowanie sytuacji skazanego. W istocie rzeczy,

brak określenia czasu obowiązywania orzeczonych środków karnych przekształcił je, wbrew woli ustawodawcy, w środki bezterminowe.

W związku z ustawowym wymogiem określenia w wyroku, jak długo mając trwać zakaz z art. 39 pkt 2b k.k. i nakaz z art. 39 pkt 2e k.k., uchybienia, którym dotknięte jest zaskarżone orzeczenie nie można konwalidować na etapie postępowania wykonawczego, określając czas trwania orzeczonych środków karnych w oparciu o dyspozycję przepisu art. 13 § 1 k.k.w. i zasadę *in dubio pro reo*.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy uchylił zaskarżony wyrok w punkcie IV i w tym zakresie przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu Lublin - Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku do ponownego rozpoznania.

Rozpoznając ponownie sprawę, Sąd Rejonowy, orzekając w granicach przekazania, prawidłowo stosując przepisy prawa karnego materialnego i konwaliduje wskazane wyżej uchybienie.

Marek Pietruszyński Piotr Mirek Waldemar Płóciennik

[WB]

[a.ł]